

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 674/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 29Nt/8/2024 z 20. augusta 2024 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos/120/2024 z 31. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. júla 2025 (doplnenou podaním doručeným ústavnému súdu 27. augusta 2025) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 (v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 3 a 4 a čl. 16 ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 1, čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu sp. zn. 29Nt/8/2024 z 20. augusta 2024 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tos/120/2024 z 31. marca 2025. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 36T/101/2016 z 20. januára 2017 (v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1To/34/2017 z 11. apríla 2017) uznal sťažovateľa vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona (hoci bol predtým za taký trestný čin už dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody), za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

3. Sťažovateľ následne okresnému súdu podal návrh na povolenie obnovy konania vo svojej trestnej veci, o ktorom okresný súd napadnutým uznesením z 20. augusta 2024 rozhodol tak, že ho podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením zo 31. marca 2025 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že okresný súd a následne krajský súd arbitrárne vyhodnotili ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 Trestného poriadku. Sťažovateľ návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil v podstatnom tým, že v zmysle zákona č. 40/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 40/2024 Z. z.“), by v prípade sťažovateľa pri výške stanovenia trestu už nebolo možné použitie § 47 ods. 2 Trestného zákona, keďže bol uznaný vinným za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, avšak po novelizácii realizovanej zákonom č. 40/2024 Z. z. sa v § 47 ods. 2 Trestného zákona už ustanovenie § 188 ods. 1 Trestného zákona nenachádza. Nadväzujúc na uvedené, sťažovateľ vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania poukazoval na to, že nálezom ústavného súdu č. k. PL. ÚS 3/2024-761 z 3. júla 2024 bol vyslovený nesúlad viacerých ustanovení zákona č. 40/2024 Z. z. Podľa názoru sťažovateľa neskorší zákon sa má v zmysle čl. 50 ods. 6 ústavy použiť vždy, ak to je pre páchatel'a priaznivejšie, a teda aj v jeho prípade.

5. V doplnení ústavnej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 27. augusta 2025 sťažovateľ podporne poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 1. augusta 2025 vo veci C-544/23 (BAJI Trans), podľa ktorého je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť v konaní aj po jeho právoplatnom skončení priaznivejšiu právnu úpravu (v danom prípade týkajúcu sa trestania za spáchanú trestnú činnosť).

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde], v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

8. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

9. Vo vzťahu k označenému prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd nadriadený. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

10. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom rozhodnutí okresného súdu, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorý aj využil (porov. m. m. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky. Tomuto postupu totiž bráni zistený neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky spočívajúci v nedostatku právomoci ústavného súdu.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

A. Zjavná neopodstatnenosť:

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

13. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom)

došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

14. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

15. Podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu, keďže podľa jeho názoru v danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v zákonom ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku na povolenie obnovy konania.

17. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd konštatoval, že okresný súd v napadnutom prvostupňovom uznesení v súlade s Trestným poriadkom dospel k správneému záveru, že sťažovateľ nepredložil žiadne nové dôkazy a neuviedol skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé byť podkladom na rozhodnutie o povolení obnovy konania. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého prvostupňového uznesenia okresného súdu, v ktorom okresný súd v podstatnom konštatoval, že samotná skutočnosť, že zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorým bol s účinnosťou od 6. augusta 2024 novelizovaný Trestný zákon, bol zmenený obsah ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona (a teda v prípade, ak by sťažovateľ bol uznaný vinným až po 6. auguste 2024, nebolo by možné uložiť mu trest podľa zásady trikrát a dosť), nie je zákonom predpokladaným dôvodom na povolenie obnovy konania. Vo vzťahu k súvisiacej argumentácii sťažovateľa, že nálezom ústavného súdu č. k. PL. ÚS 3/2024-761 z 3. júla 2024 bol vyslovený nesúlad viacerých ustanovení zákona č. 40/2024 Z. z., okresný súd konštatoval, že ústavný súd predmetným nálezom nerozhodol o protiústavnosti § 47 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého bol sťažovateľovi uložený v zmysle zásady trikrát a dosť nepodmienečný trest odňatia slobody na 25 rokov. Inak povedané, v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľ uznaný vinným a bol mu uložený trest odňatia slobody, nebolo rozhodnuté podľa zákonného ustanovenia, ktoré by neskôr ústavný súd predmetným nálezom označil

za protiústavné. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd dospel k záveru, s ktorým sa následne stotožnil aj krajský súd, že sťažovateľom tvrdené skutočnosti nemajú kvalitu skutočností a dôkazov predpokladaných v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, resp. § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, ktorých existencia je základnou podmienkou na povolenie obnovy pôvodného konania.

18. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil), ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia krajského súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či návrh sťažovateľa na povolenie obnovy predmetného trestného konania obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu). Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu.

19. Ústavný súd konštatuje, že v súlade s relevantnou právnou úpravou je záver krajského súdu, že v prípade sťažovateľa nie je daný dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, keďže samotná novelizácia Trestného zákona nie je sama osebe dôvodom povolenia obnovy trestného konania a zároveň nález ústavného súdu, na ktorý sťažovateľ podperne poukazoval, nevyslovil protiústavnosť žiadneho ustanovenia Trestného zákona aplikovaného v sťažovateľovej trestnej veci.

20. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že vo svojej nedávnej rozhodovacej činnosti opakovane konštatoval (III. ÚS 587/2024, IV. ÚS 449/2025, IV. ÚS 503/2025), že právny názor konajúcich súdov o tom, že zmena hmotnoprávnej úpravy, v danom prípade Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 (zákon č. 40/2024 Z. z.) nie je takou skutočnosťou, ktorá by odôvodňovala obnovu konania, keďže aplikácia pre páchatel'a priaznivejšej právnej úpravy (§ 2 ods. 1 Trestného zákona, čl. 50 ods. 6 ústavy) je možná len do právoplatného skončenia trestnej veci, zodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi ako všeobecných súdov, tak aj ústavného súdu. Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku je len tzv. derogačný nález ústavného súdu, keď je autoritatívne konštatovaný nesúlad hmotnoprávnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodlo v už právoplatne skončenej trestnej veci dotknutej osoby (ako to bolo napr. pri ukladaní výšky trestu odňatia slobody podľa asperačnej zásady posúdenej ako ústavnononkonformnej nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011, v ktorého dôsledku došlo k strate účinnosti príslušnej časti Trestného zákona). Obnova konania v prípade rozhodnutia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy je pritom prípustná len vtedy, ak bolo takým rozhodnutím ústavného súdu pokryté výlučne alebo aj ustanovenie (ustanovenia), ktoré viedlo k odsúdeniu páchatel'a (obdobne § 93 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Zmena Trestného zákona v rámci bežného legislatívneho procesu (nie na základe derogačného nálezu) teda nie je na obnovu konania použiteľná bez ohľadu na okolnosť, že je pre páchatel'a priaznivá, ak je jeho odsúdenie už v čase jej vykonania (nadobudnutia účinnosti) právoplatné (v opačnom prípade sa aplikácie použije na prvotné meritórne rozhodovanie).

21. Možno tak konštatovať, že zamietnutie sťažnosti sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Vzhľadom na uvedené je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia zjavne neopodstatnená.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

23. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 53/08, m. m. II. ÚS 517/2016). Pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na konanie o obnove a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na revíziu procesu. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa preto možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 223/2017, II. ÚS 390/2019, II. ÚS 357/2020 a i.). Napadnutým uznesením krajský súd ako sťažnostný súd rozhodoval o návrhu na povolenie obnovy konania. V konaní sa už teda nerozhodovalo o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 dohovoru, a preto tento článok nie je na dané konanie aplikovateľný. Ústavná sťažnosť je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 3 a 4 a čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. čl. 1 a čl. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, pričom argumentačná línia týkajúca sa porušenia označených ustanovení ústavy a dohovoru sa odvíja od argumentácie týkajúcej sa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom

na argumentačné prepojenie označených ustanovení ústavy a dohovoru s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uzatvára, že v dôsledku absencie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených ustanovení ústavy a dohovoru, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

B. Nepripustnosť:

25. Pokiaľ ide o poukaz sťažovateľa na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-544/23 z 1. augusta 2025, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ túto argumentáciu uplatnil až v doplnení ústavnej sťažnosti, pričom krajskému súdu v čase vydania jeho uznesenia (t. j. 31. marca 2025) nemohol byť tento rozsudok objektívne známy, a tak (aj v dôsledku absencie príslušnej námietky sťažovateľa) sa ním zaoberať nemohol. Vzhľadom na uvedené nemôže byť v rámci ústavného prieskumu napadnuté uznesenie krajského súdu konfrontované aj s touto námietkou sťažovateľa.

26. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je ďalšou inštanciou prieskumu v rámci všeobecného súdnictva, resp. nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Zákon o ústavnom súde ako zákonnú podmienku ustanovuje, že pred podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vyčerpať právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. *Ratio legis* tohto ustanovenia pritom spočíva v tom, aby príslušná vec bol posúdená v prvom rade tými orgánmi verejnej moci, do ktorých právomoci takéto posúdenie prislúcha. Z toho vyplýva, že námietky, ktoré mohli byť uplatnené už v konaní pred všeobecným súdom, nemôžu byť úspešne uplatnené až v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

27. Z uvedeného vyplýva, že predmetná námietka by tak musela byť najprv uplatnená osobitným návrhom, ktorým by sa všeobecné súdy zaoberali v rámci inštančnej postupnosti ich rozhodovania, a až potom by ich závery mohli byť predmetom prieskumu ústavného súdu, inak je predmetná argumentácia mimo ústavného prieskumu (m. m. IV. ÚS 503/2025).

28. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti (bod 2 výroku tohto uznesenia).

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

III.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

30. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

31. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti II tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu